

ת"פ 55362/12/20 - אבנר מלמד נגד ועדה מקומית לתכנון ובנייה - ראש העין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עתפ"ב 55362-12-20 מלמד נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה - ראש העין
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 1

לפני	כבוד השופט מיכאל קרשן
המבקש	אבנר מלמד
נגד	
המשיבה	ועדה מקומית לתכנון ובנייה - ראש העין
<u>החלטה</u>	

לפני בקשה להארכת מועד הגשת ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה בתו"ב
17.1.2017, 24518-02-16, מיום 17.1.2017.

העובדות

1. המבקש הועמד לדין בעבירה של שימוש ללא היתר בתוספת בניה בשטח של כ-20 מ"ר ובסככה בשטח של כ-130 מ"ר, אשר נבנו שתיהן ללא היתר בבית מגורים בראש העין - והתיישנו. בכתב האישום נטען כי הנאשם אחראי לביצוע העבירה בהיותו הבעלים של המקרקעין והמשתמש בפועל.

2. ביום 12.7.2016 הוקרא למבקש כתב האישום ובתגובה אמר כך: "אני מודה שבמועד הגשת כתב האישום השתמשתי בסככה ובתוספת הבניה שלא כדין". בהתאם להודאה זו הרשיע בית המשפט את המבקש בעובדות כתב האישום, ולבקשת המבקש נדחתה ישיבת הטיעונים לעונש.

3. בישיבת הטיעונים לעונש, שהתקיימה ביום 17.1.2017, אמר הנאשם כדברים האלה: "הסככה כבר לא קיימת. ניסיתי להגיע להסדר מבחינת תשלום וב"כ המאשימה מוכנה לבוא לקראת, אבל הצעתי לה סכום שאני יכול לעמוד בו. זה לא משהו שביצעתי ביוזעין. זאת אומרת אני קיבלתי את הירושה זאת וניסיון לארגן מסמכים. עברנו גם בעירייה וגם אצלנו על כל המסמכים ולא מצאנו מסמך שמביא את זה לפה או לפה. במשך 40 שנה משתמשים בנכס. אף אחד לא בא ודרש שום דרישה".

אחר זאת הציגו הצדדים הסכמה עונשית, שלפיה ייגזרו על הנאשם קנס בסך 3,500 ₪, צו הריסה ואיסור שימוש דחויים ליום 16.1.2018 והתחייבות בסך 7,000 ₪.

עמוד 1

בית המשפט קמא כיבד את הסדר הטיעון וגזר על הנאשם את העונש המוסכם במסגרת גזר דינו.

4. ביום 23.7.2020 הוגש נגד המבקש כתב אישום נוסף - תו"ב 62245-07-20 - המייחס לו ביצוע עבירה של אי קיום צו (להלן: **כתב האישום השני**). בכתב האישום השני נטען כי בביקורות שנערכו במקרקעין בתאריכים 28.1.2019 ו-16.3.2020 נמצא כי המבקש לא קיים את צו בית המשפט במלואו עד ליום 16.1.2018, בכך שהרס חלקית את הסככה ולא הרס כלל את תוספת הבניה.

5. ביום 12.11.2020 מונה עו"ד דובין לייצג את המבקש בהליך מושא כתב האישום השני.

6. הבקשה להארכת המועד להגשת ערעור על פסק הדין בתו"ב 24518-02-16 הוגשה ביום 24.12.2020.

טענות הצדדים

7. ב"כ המבקש טוען כי עיין בראיות התביעה ומצא כי גרסת המבקש, המנוגדת לטעמו לאמור בכתב האישום המקורי, היא שאת הבניה הלא חוקית בנה אביו המנוח. עוד טוען ב"כ המבקש כי מצא שבהתאם לצו ירושת אמו המנוחה של המבקש, הרי שהן תוספת הבניה הן הסככה מצויות בבעלותו של אחד מאחיו של המבקש. לטענת ב"כ המבקש במצב דברים זה לא הייתה למבקש כל אחריות משפטית לעבירות הבניה.

8. המשיבה מתנגדת לבקשה. לעמדתה, התנהגות המבקש בחקירה אינה עולה בקנה אחד עם טענותיו עתה. כך, למשל, אישר בחקירתו כי הוא הבעלים של המקרקעים ולא ציין בעלים נוספים; הסביר כי הוא מעוניין "להוריד את הסככה מכיוון שהיא לא בטיחותית", ויש לו כוונה להגיש בקשה להיתר לגבי תוספת הבניה בשטח של כ-20 מ"ר. המבקש קשר עצמו באופן ישיר לשימוש במקרקעין ולא הזכיר כלל את הסכם החלוקה. גם התנהגותו במסגרת ההליך לא מתיישבת עם טענותיו כעת. גם בחקירתו במסגרת כתב האישום השני התבטא המבקש באופן שאינו תואם את בקשתו.

המשיבה מוסיפה כי האסמכתא היחידה שצורפה לבקשה בכל הקשור לתכנית החלוקה אינה יותר ממפה מצבית הכוללת הצעה לחלוקה. בדיקה שערכה המשיבה בתיק הבניה בוועדה המקומית העלתה כי אין בנמצא תשריט חלוקה מאושר. ועוד ציינה כי ישנן ראיות לכך שהמבקש משכיר את הדירה בקומת הקרקע, הכוללת את תוספת הבניה.

בהינתן סיכויי הערעור הקלושים והיעדר סיבה משכנעת לאיחור - מבקשת המשיבה לדחות את הבקשה.

9. המבקש ניצל את זכותו להגיב על תשובת המשיבה. במסגרת זו טען המבקש, בין היתר, ששהיו בן 4 שנים אינו שיהוי ניכר (ולדבריו בית המשפט האריך מועדים להגשת ערעורים במקרים בהם עברו אף יותר מארבע שנים), וכן שלאור דברי הנאשם בישיבת ההקראה הראשונה לא היה מקום לקבל את הודאתו ומן הראוי היה לקבוע את התיק

להוכחות "ולא להרשיע חף מפשע".

דין

10. עיינתי בבקשה, בתשובה ובתגובה, ובאתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

11. כדי להתקבל, על בקשה להארכת מועד הגשת ערעור פלילי לעמוד במספר תנאים מהותיים. אמנם, אין בנמצא בדין הפלילי דרישה ל"טעמים מיוחדים שיירשמו", הקיימת בדין האזרחי. ברם, כפי שהורנו בית המשפט העליון בע"פ 4946/07 **מקלדה נ' מדינת ישראל** (19.2.2009), פסקה 8:

"...חרף הנטייה שלא להחמיר עם נאשמים המתעכבים בהגשת ערעורם, אין לראות בסדר הדין הפלילי משום "המלצה" או "רשות", וגם כשעסקין בפלילים, אין מקום להיעתר לבקשות להארכת מועד חדשות לבקרים באופן שיביא לזילות הוראות החוק ולפגיעה באינטרס של הצד שכנגד וביכולתו של בית המשפט לפעול ביעילות. תחת זאת, יש לבצע איזון בין שיקולי מדיניות כלליים כמו גם בין שיקולים ואינטרסים המשתנים על פי נסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ראו למשל בש"פ 822/99 שכטר נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 4 (2000); בש"פ 10693/02 מור נ' מדינת ישראל (לא פורסמה, [פורסם בנבו], 23.1.03); בש"פ 344/86 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 643 (1986))."

ראו גם ע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה (16.6.2016).

12. שיקולי המדיניות הכלליים והאינטרסים הפרטניים המשתנים מושכים כולם לכיוון דחיית הבקשה.

האיחור במקרה זה משמעותי ביותר, כארבע שנים; הסיבה לאיחור - שהמבקש לא ידע את זכויותיו - אינה משכנעת. המבקש אמנם לא היה מיוצג בערכאה קמא אך ניכר שבית המשפט שמר על זכויותיו ומכל מקום ברור מקריאת הפרוטוקול כי המבקש ידע לומר לבית המשפט כל אשר על לבו; למדינה אינטרס מובהק להמשיך הלאה ולהניח שהעניין הסתיים בחלוף המועד הקבוע בחוק. בהסתמך על פסק הדין הוגש כתב האישום השני - וקשה להשתחרר מן הרושם שזו הסיבה העומדת בבסיס הבקשה הנוכחית.

13. כאשר עסקין בערעור מצדו של נאשם דומה כי סיכויי הערעור הם הפרמטר המכריע. והנה, בענייננו ניכר שסיכויי הערעור קלושים במיוחד. לא זו בלבד שלבקשה לא צורפו כל ראיות לתמיכה בשלל הטענות העובדתיות המנויות בה (המבקש, שכעת מיוצג, אפילו לא ערך תצהיר מטעמו שיכול היה לספק תמיכה למצב העובדתי הנטען על ידו בכל הקשור להליך הירושה וביחס למהלכיו במסגרת ההליך שהתנהל בבית המשפט), אלא שגם הטענה הבסיסית שבפיו אינה יכולה להועיל לו.

המבקש הואשם בשימוש ללא היתר במקרקעין. עבירה זו, שהיא עבירה מן הסוג של "אחריות קפידה" ולכן לא דורשת מודעות בפועל לרכיביה, משתכללת כל אימת שהבעלים או המחזיק (או בעל השליטה) במקרקעין משתמש ללא היתר במקרקעין. המבקש אישר במסגרת ההליך בפה מלא כי הוא המחזיק במקרקעין ואין כל רבותא בכך שלא ביצע את הבניה הבלתי חוקית או שעל פי "חלוקת היורשים" הנטענת על ידו צריכים המקרקעין להיות בחזקת אחיו.

14. מכל הטעמים כולם דין הבקשה להידחות, וכך אני עושה.

ניתנה היום, י"ט שבט תשפ"א, 01 פברואר 2021, בהעדר
הצדדים.